

der derimod modsætter sig enhver forandring, vil USA fortsat fastholde, at vejen mod fred ikke går over undertrykkelse, men ved at råde bod på uret.

Hovedtemaet i det *sydafrikanske* indlæg var nødvendigheden af tolerance og godt naboskab i internationale anliggender med fremhævelse af landene i det sydlige Afrika som et skoleeksempel herpå. Det var derfor beklageligt, at der blev gjort forsøg på at forstyrre denne harmoni, og at adskillige nyere FN-resolutioner gav udtryk for en fravigelse af pagtens principper. Bortset herfra blev forholdet mellem FN og Sydafrika ikke omtalt, og Sydvestafrika nævntes ikke i talen.

Portugal deltog heller ikke i år i generaldebatten, men fremhævede i et svar på de anklager, der blev rettet mod den portugisiske politik i Afrika, at denne ikke var racistisk og ikke udgjorde nogen trussel mod verdensfreden. I den forbindelse erindrede man om den portugisiske regerings indbydelse til FN's generalsekretær om at aflægge et besøg i de portugisiske provinser i Afrika.

Stats- og udenrigsminister *Jens Otto Krag* fremhævede Danmarks positive støtte til FN's centrale beslutninger om Sydafrika, Sydvestafrika og Sydrhodesia. Situationen i det sydlige Afrika er en potentiel trussel mod international fred og sikkerhed, også fordi den under visse omstændigheder vil kunne anvendes som en skakbrik i en større politisk sammenhæng, og den er ydermere en trussel mod enigheden i generalforsamlingen.

Handel og bistand.

Flertallet af talerne berørte udviklingsproblematikken. U-landenes indlæg var præget af skuffelse over, at man ved slutningen af udviklingstiåret ikke var nået længere i retning af løsning af de problemer, som skabes af den økonomiske ulighed mellem industrilandene og u-landene. Tværtimod var kløften mellem de rige og de fattige lande blevet uddybet. De udviklede lande havde yderligere accelereret deres vækst, hvorimod u-landene næppe havde frigjort sig fra stagnation. Dette indebar på længere sigt kimen til en øget og meget farlig spænding i de internationale forhold. Endvidere påpegedes det absurde i, at utrolige ressour-

cer ødes på oprustning samtidig med, at størstedelen af verden stadig lever i nød og armod.

Udviklingslandene beklagede sig desuden over, at de økonomisk udviklede lande var stadig længere fra at efterkomme generalforsamlingens henstilling om, at deres bistand til udviklingslandene skulle udgøre mindst 1 pct. af deres nationalprodukt. For 1966 lå den samlede bidragsprocent således væsentlig lavere end for 1960.

Kennedy-runden havde medvirket til at styrke handelen mellem de industrialiserede lande, derimod havde runden kun begunstiget u-landene i meget begrænset omfang. Udviklingslandene udtrykte alle forhåbninger om, at den 2. verdenskonference for udenrigshandel og udvikling (UNCTAD II) i New Delhi måtte betegne indledningen af en ny fase i den proces, der startede 1964 med afholdelse af den 1. UNCTAD-konference i Genève. Man håbede, at konferencen i New Delhi ville føre til vedtagelse af konkrete og praktiske foranstaltninger til stabilisering af råvarepriserne på et rimeligt niveau samt reduktion af handelsskrankerne for udviklingslandenes forarbejdede produkter.

Den fortsatte forringelse af u-landenes bytteforhold i den internationale handel gennem de stadig faldende råvarepriser og de stadig stigende priser på industriprodukter udgjorde den største hemsko for u-landenes økonomiske udvikling. Blot en 5 pct.s forbedring af udviklingslandenes bytteforhold ville i løbet af et år medføre mere end en fordobling af kapitaltilgangen til disse lande.

Jamaica foreslog på ny, at sukkerproducenterne i Europa og Nordamerika undlod at udvide produktionen, indtil efterspørgslen havde indhentet udbudet. Jamaica appellerede indtrængende til de udviklede lande om at gennemføre en sukkerordning, der sikrede u-landene rimelige priser og mængder. Tilsvarende internationale ordninger blev krævet for en række andre råvarer.

Udviklingslandene fremhævede endvidere gældsbyrdeproblemet. Allerede for indværende anvendte disse lande en betydelig del af den modtagne bistand til renteydelser og til tilbagebetaling af lån, og det måtte med den stedfindende udvikling befrygtes,